

คุณจำได้ไหมว่าเคยสัญญาอะไรไว้กับใคร?

ฉบับทดลองอ่าน

สัญญาอาาาาา

มีรายฉุ

นวนิยายร่วมสมัย

สัญญาอาศัย

มีรายฉุ เขียน

สำนักพิมพ์ ตะวันส่อง

พิมพ์ครั้งแรก กันยายน ๒๕๕๓

ISBN : 978-616-7055-11-4

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗
ห้ามคัดลอกหรือดัดแปลงส่วนหนึ่งส่วนใดอันเป็นการละเมิด

ความนำ

หนังสืออิเล็กทรอนิกส์ฉบับทดลองอ่านนี้ เป็นต้นร่างที่ผู้เขียนได้จัดทำขึ้นจากต้นฉบับก่อนกระบวนการสำนักพิมพ์ การตรวจทานคำผิดและการจัดรูปแบบของหน้าหนังสือ จึงต่างไปจากฉบับตีพิมพ์รูปเล่มที่วางจำหน่ายแล้ว

มิราญญ์

บทนำ

เด็กวัยรุ่นทุกคนต่างมีความคะนองในตัว เพียงแต่จะแสดงออกมาในลักษณะใดนั้นก็ขึ้นอยู่กับบุคลิกพื้นฐานของแต่ละคน โดยเฉพาะเมื่อได้มารวมกลุ่มกับเพื่อนวัยเดียวกัน ความคะนองนั้นก็ยิ่งคึกเป็นทวีคูณ ไม่ว่าจะเรื่องบ้าบิ่นขนาดไหน ต้องเสี่ยงตายอย่างไร หากอยู่ต่อหน้ากลุ่มเพื่อนแล้วก็ต้องแสดงให้เห็นว่า ‘ขำแน่ ขำเจ๋ง’ แน่นอนผมเองก็เคยผ่านวัยเช่นนั้นมาก่อน ในกลุ่มเพื่อนเรามีกันทั้งหมดหกคน แต่ละคนก็แอบชนตามประสาเด็กบ้านนอกทั่ว ๆ ไป

คนแรก ‘ไอ้คิด’ เป็นคนเจี๊ยบ ๆ แต่ผมว่ามันคือเจี๊ยบมากกว่า ภายนอกดูเป็นเด็กที่มีสัมมาคารวะและนอบน้อมต่อผู้ใหญ่ หลายคนชอบสงสัยว่าเด็กเรียบร้อยอย่างมันมาอยู่ก๊วนพวกเราได้อย่างไร แต่จะมีใครรู้ว่าเวลาอยู่ในกลุ่มเพื่อน มันมักจะเป็นคนสนับสนุนความคิดพิเรนทร์ ๆ ของผมอยู่ร่ำไป

คนที่สองคือ ‘ไอ้เต้’ มีนิสัยแปลก ๆ แต่เป็นเพื่อนที่ผมสนิทด้วยที่สุดในกลุ่ม มันมักจะชอบมองเพื่อนคนอื่นเล่นพิเรนทร์แล้วแอบนั่งหัวเราะหิ ๆ อยู่ที่มุมใดก็มุมหนึ่ง ก่อนจะออกมาบอกว่า ‘เฮ้ยพวกเอ็งนะ ใครใช้ให้ทำแบบนั้น มันต้องอย่างงี้สิโว้ย’ แล้ว

ก็โซ่วสเดีปของตัวเองให้คูปิดท้ายอยู่เรื่อย

คนต่อมา ‘ไอ้ยัง’ แคเห็นชื่อก็รู้ว่าเป็นลูกคนจีน พ่อกับแม่จีนแท้ ๆ เสื่อผืนหมอนใบหนีสงครามโลกมาจากแผ่นดินใหญ่ ในบรรดาพวกเราทั้งหมด มันจัดได้ว่าหน้าตาดีที่สุดแล้ว และหลายครั้งที่พวกเราชอบยกโขยงไปเที่ยวบ้านมันก็เพราะอยากกินอาหารจีนฝีมือมาม่าไอ้ยัง อร่อยเหลือหลายจนแทบอยากจะไปบ้านมันวันละหลาย ๆ รอบเลยทีเดียว

ในกลุ่มพวกเราส่วนใหญ่ก็จะเป็นเด็กผอมกะหร่อง จะมีก็แต่ ‘ไอ้กร’ ที่ตัวมผิดแผก อ้วนสมบูรณ์จนแทบจะวิ่งไม่ออกไปไหนมาไหนต้องถูกทิ้งให้รั้งท้ายเสมอ ๆ ทว่ามีอยู่สิ่งหนึ่งที่ไอ้กรเหนือกว่าพวกเราก็คือ การเป็นพ่อค้าในสายเลือดของมัน มาโรงเรียนที่ไรเป็นต้องหอบเอาขนมแปลก ๆ มาขายโก่งราคาได้ทุกที

คนที่อายุน้อยที่สุดในกลุ่มก็คือ ‘ไอ้ปิง’ อายุมันอ่อนกว่าพวกเราทุกคนถึงสองปีทีเดียว แต่ตัวคันสูงใหญ่ที่สุดในหมู่เพื่อนเวลามีเรื่องทะเลาะกับกลุ่มอื่นที่ไร ไอ้ปิงจะถูกดันให้เป็นแนวหน้าประจำ บางทีก็สงสาร แต่ก็ช่วยไม่ได้ มันตัวใหญ่สุดก็เลยต้องถีบตุคมันออกไปข่มขวัญอีกฝ่ายไว้ก่อน ส่วนผมถึงจะชอบทำตัวเป็นหัวโจกคอยออกความคิดพิเรนทร์แล้วบังคับให้พวกมันเล่นไปตามบท แต่ถึงกระนั้นทุกคนก็ชอบสนุกกับกิจกรรมพิลึกพิลั่นที่ผมเป็น

คนชวนอยู่ประจำ

แล้วกิจกรรมสุดท้ายในความทรงจำของพวกเรา ก่อนจะแยกย้ายไปคนละทิศละทาง ก็คือวันสอบวันสุดท้ายสมัยประถม

วันนั้น เรามารวมตัวกันที่วัดตอนค่ำ ๆ พอเห็นว่ามีงานศพที่ศาลาพวกเราก็เฮโลกันดั่ง อารมณ์ประมาณว่าจะได้ลองของกันแล้ว

“เสรีจรียังวะไอ้หมอน!” ไอ้เต้แหกปากเรียกผมเสียงดัง

“เออ ๆ เดี่ยวเว้ย ๆ”

ผมตะโกนตอบมันเสรีจรีก็เดินออกจากหลังต้นไม้ใหญ่พร้อมขวดน้ำในมือ ในขวดยังมีน้ำสีอำพันกรุ่นกลิ่นฉุน ผมยื่นขวดไปกลางวง เพื่อนทุกคนแหบวงแตก

“ห่า! จี๋เอ็งโคตรเหม็นเลยวะไอ้หมอน”

“อ้าวแล้วจี๋ใครหอมมั้งวะไอ้คึด”

“เหลือองอ้อยเลย” ไอ้ยังพูดไปพลางก็ทำหน้าเหยเก

“เออ ๆ แล้วพวกเอ็งจะลองกันมัยละ บ่นกันอยู่ได้”

“เออวะ ครั้งสุดท้ายก่อนจบปอหก ทิ้งทวนกันหน่อย” ไอ้กรคูมันจะฮึกเหิมกว่าคนอื่น

“ไม่มีใครเปลี่ยนใจแน่นอนะเว้ยเฮ้ย” ผมเห็นพวกมันดูกล้า ๆ กลัว ๆ ก็เลยถามย้ำ

“มา ๆ มาเริ่มกันเลย ถ้ากลัวก็คงไม่มีใครตามเอ็งมาถึงนี่แต่แรกหรอก” ไอ้คิดพูดเสียงดังให้คนอื่นในกลุ่มได้ยินด้วย คล้ายจะแสดงความกล้าต่อหน้าผองเพื่อนและชักชวนไปในที่

“โอเค มา ๆ ลุยเลย” ไอ้ปิงก็เลยเลือกร้อนไปกับเขาด้วยอีกคน

พวกเราทุกคนจุ่มนิ้วลงไปในช่วงให้ปลายนิ้วสัมผัสของเหลวในนั้น แล้วก็เอาขึ้นมาป้ายหางตาสองข้าง

“เวรเอ๊ย ทำไมข้าต้องเอาฉี่ไอ้หมอนมาป้ายตาตัวเองด้วยวะเนี่ย” ไอ้ยังบ่นอุบก่อนจะทำเป็นคนสุดท้าย

“เอายังวะ!” ผมถามพวกมันทุกคน

“โอเค ๆ ไปเลย พร้อม ๆ” พูดแล้วไอ้ปิงก็นำไปก่อน

เราหกคนมาขึ้นหันหลังแบบเรียงแถวหน้ากระดานขนานกับกำแพงยาวฝั่งตรงข้ามศาลา รู้เลยว่าทุกคนกำลังใจเต้นโครมครามไม่เป็นลำดับ เพราะต่างคนต่างหันซ้ายทีขวาทีมองหน้ากันเล็กน้อย ขนาดผมที่เป็นหัวโจกยังรู้สึกเลยว่าความคะนองก่อนหน้านั้นหายไปกว่าครึ่ง

ทว่าด้วยความที่เป็นคนต้นคิด ก็ไม่อยากจะเสียฟอร์ม ผมเลยบอกเพื่อน ๆ ในทำนองให้สัญญาณ

“พร้อมนะเว้ยพวกเอ็ง ถ้าข้าบอกว่า ‘กัม’ เมื่อไหร่ ก็กัมลงไปพร้อมกันเลย”

ทุกคนหันซ้ายขวามองหน้ากันอีกครั้ง ก่อนจะพยักหน้าตกลงพร้อมเสียงในลำคอ “อือ”

“เอาเว้ย นิ่ง ส่อง... ก้ม!”

พวกเราทั้งหมดก้มลงมองลอดใต้หว่างขาแล้วก็ค้างอยู่ในทำนองนั้น

ไอ้กรีนยืนอยู่ข้าง ๆ ผม มันก้มลงเสร็จก็ร้องเสียงดัง “โ๊อ๊อ ๗ หลังก ๗ หลังก้า!” แต่ดูเหมือนจะไม่มีใครสนใจเสียงโอดโอยของไอ้กรีน ทุกคนตาเบิกโพลงกับภาพกลับหัวที่มองลอดหว่างขา

พวกเราทุกคนเงยตัวขึ้นเกือบจะพร้อมกัน เหงื่อแตกพลั๊กทั้งที่อากาศเย็นน้ำค้าง

“นิบหายแล้วไง! พวกเอ็งเห็นรีเปล่าอะ” ผมถามคนอื่นเสียงสั้น ๆ

“เออสิ ตายห่าแล้ว เอาไงต่อดีวะ” ไอ้คิตตอบก่อนเป็นคนแรก

ผมหันไปดูคนอื่น สีหน้าทุกคนกลัวจนแทบจะเปล่งเสียงไม่ออก ได้แต่กลืนน้ำลายลงคอมองหน้ากันไปมา ผมกับไอ้คิตเองก็ไม่ต่างไปจากทุกคน

ไอ้กรีนมันตัวอ้วน เลยก้มมองลอดใต้หว่างขาตัวเองไม่ได้ แต่มันก็ยังสู้อุตานมาได้ใต้หว่างขาผมด้วยความอยากรู้

“ไหน ๆ พวกเอ็งเห็นอะไรกันวะ”

“เฮ้ยไอ้กร!” ผมจะร้องห้ามมันแต่ไม่ทันมันเล่นคลานมาอยู่
ใต้หว่างขาผมแล้วมองลอดไปที่โลงศพในศาลา

ผมรีบกระโดดถอยหลังให้พ้นหัวไอ้กรแล้วหุบขาเข้าหา
กันอย่างรวดเร็ว

“เอ็งได้ทันเห็นรีเปล่า” ผมถามมัน

“มัน... มัน... ตัวอะไรวะ” ไอ้กรตาเหลือกตกใจจนตัวสั่น
นั่งกกับพื้น

“เอาใจต่อวะไอ้หมอน!” ไอ้คิดร้องถาม

แม้จะมองไม่เห็นแต่ผมรู้ว่ามันกำลังเข้าใกล้พวกเรามาทุกที
ๆ ใจของผมบอกกับตัวเองว่า ถ้าถูกมันจับได้ต้องไม่รอดแน่ ตอน
นั้นขนลุกชูไปหมด

“วิ่ง ๆ ๆ ๆ” ผมตะโกนบอกทุกคนให้วิ่งทันทีเมื่อรู้สึกถึง
สิ่งไม่ชอบมาพากลกำลังใกล้เข้ามา

ทุกคนที่กำลังใกล้จะสติแตกกันอยู่รวมรอก็ขวัญงกระเจิง
ทันที พวกมันวิ่งไปคนละทิศละทาง

“เฮ้ยพวกเอ็งจะไปไหนวะ!” ผมหยุดวิ่งหันไปตะโกนเรียก
เพื่อนแต่ละคนที่สับขาวิ่งกันเต็มเหนี่ยว

ทุกคนหยุดวิ่งแล้วหันมามองหน้ากันแฉับหนึ่ง

“แล้วจะให้วิ่งไปไหนละโว้ย!” ไอ้คิดเองก็ใกล้จะประสาท
เสียแล้ว มันตะโกนเสียงดังกว่าทุกที

“โบสถ์ ๆ เข้าไปในโบสถ์กัน” ไอ้ยังชี้ไปที่อุโบสถ อยู่
ด้านหลังไม่ไกลจากที่ผมกำลังยืนอยู่มาก

“ไป ๆ ๆ ๆ เร็วเข้า เร็ว ๆ” ผมวิ่งนำทุกคนไปที่นั่น

พวกเราที่เหมือนฝั่งแตกร้างในที่แรก ต่างพากันวิ่งกลับมา
รวมกลุ่มแล้วมุ่งไปยังทิศทางเดียวกันอย่างไม่คิดชีวิต วิ่งไปที่
อุโบสถหลังใหญ่นั้น

ผมมาถึงก่อนเป็นคนแรก พยายามหาทางจะเข้าไปแต่
ประตูล็อกไว้ เข่าเท่าไรก็ไม่ยอมเปิด

“เวร ๆ เเวรแล้ว ลงกลอนไว้” ผมสบถกับตัวเองอย่างลน
ลานก่อนจะหันไปตะโกนบอกเพื่อนที่กำลังวิ่งมา “ประตูโบสถ์
ล็อก!”

ไอ้คิดวิ่งหนีอ้อมไปทางฝั่งซ้ายของอุโบสถ ก่อนจะตะโกน
เรียกพวกเรา

“ทางนี้ไว้ย ทางนี้! หน้าต่าง”

“ไป ๆ ๆ เร็ว!”

พอวิ่งมาด้านซ้ายก็เห็นไอ้คิดกำลังปีนกำแพงเข้าไปด้านใน
ผมมาถึงที่รีบปีนตามขึ้นไปอีกคน แล้วก็ไอ้ยังปีนขึ้นมาเป็นคน
ที่สาม แต่ไอ้ปิ้งกับไอ้กรท่าจะแย่ เพราะคนหนึ่งก็ตัวใหญ่แบก
น้ำหนักตัวเองขึ้นมาไม่ไหว ส่วนอีกคนก็ตัวอ้วนพยายามกระโดด
โหยง ๆ แต่ก็ยังขึ้นมาไม่ไหว ผมมองเพื่อนทั้งสองจากทางช่อง

หน้าต่าง ในใจก็คิดหาวิธีที่จะดึงตัวมันสองคนขึ้นมาบนนี้ให้ได้

“เร็วสิโว้ยเร็ว ๆ ไอ้ปิงไอ้กร เดียวก็ได้ตายท่าเหวี่ยง”

ไอ้คิดโผล่หน้าออกมาอีกคนด้วยความเป็นห่วงเพื่อน

“เข้าปิ่นไม้ไหว” ไอ้กรพยายามแล้วแต่มันไม้ไหวจริง ๆ

ผมตัดสินใจกระโดดตกลงไปทั้งที่กลัวแทบจะราดอยู่แล้ว

“ไอ้ปิงเอ็งขึ้นไปก่อน” ผมช่วยดันก้นไอ้ปิงอีกแรง ส่วนไอ้ยังกับไอ้คิดก็ช่วยกันดึงมือจากด้านบนจนเอาไอ้ปิงขึ้นไปได้ที่นี้เหลือแต่ไอ้กร

ขณะเดียวกันนั้นเองผมเกิดรู้สึกขนลุกยิ่งกว่าเดิม ไชยันหลังเย็นวาบ รู้สึกไม่ดีเอามาก ๆ เหมือนมันกำลังเข้ามาใกล้เต็มที่แล้ว แต่ผมมองไม่เห็นมัน

“เร็ว ๆ ไอ้กร มันจะมาแล้ว เร็ว!” ผมตัวสั่นเต็มไปหมดกลัวแทบขาดใจ

ไอ้กรกระโดดโหยงพยายามจะจับมือไอ้ยังกับไอ้คิด แต่น้ำหนักตัวของมันทำให้กระโดดได้ไม่สูงพอจะคว้ามือไอ้คิดกับไอ้ยังไว้ได้

“ไอ้ปิง มาช่วยกันเอาไอ้กรขึ้นก่อน”

ไอ้คิดเรียกเพื่อนที่ตัวสูงใหญ่ที่สุดมาช่วยเพราะคูแล้วแขนก็น่าจะยาวที่สุดด้วย

พอไอ้กรกระโดดคว้ามือไอ้ปิงได้ทุกคนข้างบนก็ช่วยกัน
ดึงขึ้นไป ผมก็ช่วยดันกันมันจากด้านล่างอีกคน

“ไอ้หมอนเอ็งก็รีบปีนขึ้นมาได้แล้ว” ไอ้คิดเร่งผม

ผมก็กำลังจะปีนขึ้นไปเป็นคนสุดท้าย พลันสายตามองไป
ยังกลุ่มเพื่อนที่ยืนออกันริมหน้าต่าง

ไอ้คิด ไอ้ยัง ไอ้ปิงแล้วก็ไอ้กร...

“ไอ้เต้! ไอ้เต้หาย!” ผมอุทานลั่น

และไม่ทันที่ผมจะได้ทำอะไรต่อ ก็รู้สึกเหมือน ‘มัน’ มาอยู่
ข้างหลังผมแล้ว รู้สึกได้ถึงมือที่มองไม่เห็นจำนวนมากจับล็อกตัว
ผมไว้ แล้วก็มีอีกมือสอดนิ้วทั้งสี่เข้ามาเต็มปากผม สอดลึกถึงคอ
หอยจนผมส่งเสียงร้องไม่ออก

“ไอ้หมอน!” เสียงเรียกชื่อผมมั่วไปหมดจนไม่รู้ว่าเป็น
เสียงใครบ้าง

ผมถูกผลักล้มลงไปกับพื้นอย่างแรง หัวกระแทกผนัง
อุโบสถด้านนอกก็แวแตกจนถึงกับมีน พอเซลงไปนั่งกองกับพื้น
ผมก็ได้เห็น ‘มัน’ เต็มสองตา

1

“ไอ้หมอน...”

ใคร...

“ไอ้หมอน!”

ใคร... เรียก?

เมื่อสิ้นเสียงแว่วในโสต ความมืดก็ค่อย ๆ ถูกแสงสว่างแยง
ออก จากจุดแสงเล็ก ๆ เพียงจุดเดียวในความดำมืด แปรเปลี่ยนเป็น
รัศมีสีส้มแดงขยายออกเป็นวงกว้าง พลันกลายเป็นแสงจ้าจ้า
เปลือกตาให้เปิดออกอย่างไม่เต็มใจ

“ไอ้หมอน! รู้สึกตัวแล้วหรือ!”

แสงจ้าทะลุเปลือกตาเมื่อครู่ทำเอาผมตาพร่ามัว แต่ก็ยัง
พยายามหริ้ตามองว่าใครเป็นเจ้าของเสียง

ผู้ชายร่างท้วมผิวคล้ำแดด กำลังยื่นมองผมผ่านแว่นสายตา
กรอบสีดำด้วยแววดาค้ายโถงออก

“ทาง ไอ้หนี่ทาง จำข้าไม่ได้หรือไงวะไอ้หมอน”

ผมพยายามพินิจดูรายละเอียดอื่น ๆ บนใบหน้าไปพร้อม ๆ
กับนึกให้ออกว่าเขาคือใคร

ผมสั้นแต่ไม่ติดหนังหัว รูปหน้าแปลก ๆ คล้ายทรงขวด
ยาкулล์ คือหน้าผากแคบแล้วมานุ่มเอาตรงขมับเล็กน้อยก่อนที่
โครงหน้าจะขยายออกอีกครั้งบริเวณกราม นัยน์ตาสีดำไม่โตหาง
ตาสั้น ปลายจมุกงุ้มลงเป็นปากนกเหยี่ยว... รู้สึกคุ้นหน้าเหลือเกิน

“ไอ้กร!”

“เออกว่าจะนี่กออกได้ปัด โธ่ อะไรวะขนาดข้าเห็นเอ็งที่
แรกยังจำได้เลย”

“แล้วที่นี่มัน... ที่ไหน”

ผมเริ่มมองไปรอบ ๆ พบว่าตัวเองอยู่ในห้องทรงสี่เหลี่ยม
ผนังสีขาวครีม กลิ่นแปลก ๆ ภายในห้องนี้จนตะจุก สูดหายใจ
เข้าแล้วรู้สึกขมในคอกคล้ายกลิ่นยา ผมนอนอยู่บนเตียงมีเสาห้อยน้ำ
เกลือโยงสายมาเสียบอยู่ข้อมือขวา ผังตรงข้ามกันมีโทรทัศน์ตั้งอยู่
บนชั้นที่ยึดติดกับผนังด้านบนเหนือตู้เย็นขึ้นไป

“พ่อหอน!” เสียงเด็กน้อยเจ็ยแจ้วเป็นนกแก้วจอมจ้อนี่
ผมจำได้ดี เพียงแต่วันนี้ฟังแล้วเสียงไม่แหลมเปียบเหมือนปกติ

“ลูกอิง”

ลูกสาวผม เจ็ดขวบ ้วยกำลังชนเลขที่เดียว พอเห็นผมได้สติ
ก็รีบลุกจากโซฟาวิ่งมายืนข้างเตียง ผมเอื้อมมือซ้ายไล่แก้มของลูก
อย่างเอ็นดู แก้มใส ๆ ของลูกน้อนุ่มแต่กลับไม่เนียนมือเช่นทุก
ครั้งเพราะคราบน้ำตายังกรังอยู่เต็มสองแก้ม

“ร้องให้ทำไมลูก”

ลูกอิงจ้องหน้าผมด้วยน้ำตาคลอเบาๆ โดยไม่ตอบอะไร นอกจากเรียกผมซ้ำ ๆ “พ่อหมอน”

“ไม่ให้เด็กมันร้องไฉนก็เอ็ง โคนรถชนชะขนาดนั้น”

ประโยคของไอ้กรทำเอาผมฉงน ผมถูกรถชน!?

“ข้าเห็นแท็กซีชนเอ็งซะตัวปลิวเลย นี่กว่าจะไม่รอดแล้ว ด้วยซ้ำ”

ผมพยายามนึกตามที่ไอ้กรพูด...

จำได้ว่าช่วงบ่าย ๆ ผมกับลูกอิงกำลังเดินเล่นอยู่ที่ตลาดนัด จตุจักร ตั้งใจจะไปร้านหนังสือมือสอง

อืม... ผมนี่ก็ออกแล้ว ตอนนั้นผมคิดว่ามีใครกำลังไล่ตามผมอยู่ตลอด ถูกมันจับตาดูผมอย่างไม่ละสายตา แต่ผมมองไม่เห็นมัน ผมกลัวจนต้องรีบจูงมือลูกพากันเดินจ้ำจ้าว โดยไม่ได้ดูแลสุขภาพ ไฟจราจร พอว่างพรวดออกไปกลางถนน จู้ ๆ ก็รู้สึกเหมือนมีเหล็กท่อนใหญ่เค็งเข้ามากระแทกลำตัวอย่างจัง จนตัวโง่งบิดไปตามแรง พอปลายนิ้วตัวเองหลุดออกจากอุ้งมือลูก โลกก็พลันหมุนตัว ตัวผมลอยตัวกลางอากาศ ร่างหมุนคว้างก่อนจะร่วงลงมาศีรษะกระแทกกับพื้นซีเมนต์

แล้วภาพที่เห็นเป็นภาพสุดท้ายก่อนทุกอย่างจะมีแต่ไปก็คือ ล้อรถและปลายเท้าของลูกอิง หูได้ยินแต่เสียงคนหวีดร้อง... ไม่นึก

เลยว่าคนที่โดนชนจะเป็นผม แต่ก็โชคดีที่ลูกอิงไม่เป็นอะไร

เป็นเหตุการณ์ที่ไม่น่านึกถึงเอาเสียจริง ๆ

“พ่อหอมอน” ผมหัน ไปมองหน้าลูก เห็นน้ำตาเริ่มหยอกลงมา เป็นสาย “พ่อหอมอนหายเจ็บรึยัง?”

“พ่อไม่เป็นไรแล้วละ” ผมพยายามพุงตัวลุกขึ้นนั่งบนเตียงเพื่อแสดงให้ลูกเห็นว่า ผมสบายดี ลูกจะได้ไม่ร้องไห้

น่าแปลกทั้งที่ผมโดนรถชนเข้าอย่างจัง ทว่านอกจากอาการปวดเมื่อยแล้วก็ไม่รู้สึกเจ็บอะไรเลยแม้แต่น้อย

“เฮ้ย ๆ อย่าเพิ่งขยับมั่วชั่ววิวะ รอหมอมาตรวจอีกทีที่ก่อนดีกว่า เอ็งหลับไปตั้งเป็นเดือน” ได้ยินแล้วถึงกับตกใจ

“ฮา! ข้าหลับไปนานขนาดนั้นเลย”

“เออสิวะ ช่วงที่เอ็งหลับ ลูกเอ็งข้าก็เลี้ยงให้ อย่าลืมขอบใจด้วยนะเว้ยไอ้หอมอน ไม่งั้นไม่ยอมจริง ๆ”

“จริงหรือลูกอิง?” ผมหันมาถามลูกเพราะฟังแล้วไม่ค่อยอยากเชื่อ

“น้ำกรกับน้ำอ้อมใจดีที่สุดเลยล่ะพ่อหอมอน”

“เป็นไง ๆ เห็นรึยังเด็กมันไม่โกหกนะเว้ย” พุดไปไอ้กรก็นั่งปอกแอ๊ปเปิ้ลไป

มันปอกเปลือกอย่างประณีต ไล่มีดไปตามส่วนโค้งปาดเอาเปลือกออกเป็นเส้นเดียวไม่ให้ขาดจากกัน ราวกับจะทำสถิติ จาก

นั่นจึงผ่าเป็นซีก ๆ แล้ววางบนจานส่งให้ลูกอิง

“อะนี่จ้า อิงอิง แอ๊ปเปิ้ลอร่อย ๆ”

“นี่เอ็งกินของเยี่ยม ไข่ข้าเหรวะ”

“ของเยี่ยม ไข่เอ็งกะพิสิ นอกจากข้าก็ไม่เห็นจะมีใครมาเยี่ยมเอ็งสักคน แล้วแอ๊ปเปิ้ลนี้ข้าก็ซื้อมาเอง ตั้งใจจะเอามาปอกกินให้อิงอิงกินอยู่แล้ว”

“ไม่มีใครมาเยี่ยมข้าสักคนเลยเหรวะ?”

“เออสิวะ”

แม้แต่... ผมหยุดความคิดไว้ ไม่อยากจะนึกต่อ

“เออแต่ลูกข้าซื้ออิงนะ โว้ย ไม่ใช่อิง ๆ เอ็งอย่าเติมไม่ยมกให้ลูกข้าได้รีบล่า”

“ปากดีได้แบบนี้แสดงว่าเอ็งกลับบ้านวันนี้ได้แน่ ๆ ไข่หมอน ฮะ ๆ” ไอ้กรนั่งลงบนโซฟาข้างลูกอิง แล้วก็หัวเราะทั้งที่แอ๊ปเปิ้ลยังเต็มปาก

“เดี๋ยว ๆ แล้วทำไมถึงเป็นเอ็งวะ” ไอ้กรฟังก็ทำหน้าง ผมยังงกับประโยคหัวน ๆ ที่เอ่ย สงสัยต้องลำดับคำพูดใหม่ก่อน “คือข้าหมายถึง...” ผมจะหมายถึงอะไรดี คำถามมันพรั่งพรูเต็มหัวไปหมด

“อ้อ เอ็งจะถามว่าข้ามาอยู่ที่นี่ได้ไงละสิ”

ไอ้กรเดาถูกนั่นก็เป็นหนึ่งในคำถามที่ผมอยากจะถาม

“ก็พอดีวันนั้นข้าเพิ่งย้ายมาขายเสื้อผ้าที่จตุจักร เปิดแผงมาวันแรกก็เห็นฉากเต็ดเลย คน โคนรถชนดังเปรี้ยง! เสียงเบรกดังปัง!”

“เสียงเบรคบ้านเอ็งสิดังปัง”

“เออ ๆ จะฟังต่อรีเปล่าวะ ถ้าจะฟังก็กรุณาเจียบปาก...”

ผมขัดมันพอกล่อมแกล่อมตามประสาเพื่อนกัน เสร็จแล้วก็ต้องปิดปากตัวเองให้สนิท เพราะต้องการฟังไอ้กรเล่าต่อ

“พอวิ่งมาดูก็เห็นผู้ชายแต่งตัวมอซอ เสื้อลายสก็อตเก่า ๆ อย่างกับจะไปตัดอ้อยในไร่ กางเกงยีนก็ขาด ๆ คงนึกว่าแท้ ไม่คิดเลยว่าจะป็นเอ็งวะ ไอ้หมอน”

“เออ คงเป็นโชคคิของข้าที่เอ็งมาเจอ”

“รู้ก็ดี เอ็งนะ โชคคิมากแค่ไหนแล้วที่ไม่พาลูกตัวเองไปตาย ไอ้เวร! ขอคำหน้อยเถอะ ข้ามถนนยังไงวะ จุงเด็กอยู่ยังจะเหม่อ”

ผมถึงกับสะอึกเถียงไม่ออก ผมเกือบทำให้ลูกอิงเป็นอันตรายจริง ๆ

“เวรจริง ๆ เลี้ยไอ้หมอน เซ่าห้องอยู่กับลูกสองคน เมียก็ทิ้งแถมยังไม่เคยมาเยี่ยมอีก ถ้าไม่ใช่ข้าไปเจอ ไม่รู้ลูกเอ็งจะเป็นยังไงามหาญาติโยมเอ็งจากอิงอิง เต็มมันก็ไม่รู้เรื่อง ติดต่อใครก็ไม่ได้” ไอ้กรเคี้ยวแะปเปิ้ลหยับ ๆ ก่อนจะยื่นจานมาให้ผมอีกคน

ถ้าไม่ใช่ไอ้กรรมก็ต้องเป็นลูกอิงเล่าชีวิตความเป็นอยู่ต่างๆ ไปให้ฟังตามประสาเด็ก ไอ้กรรมมันถึงได้รู้รายละเอียดเกี่ยวกับผมพอสมควร

“ไม่เป็นไรให้ลูกอิงกินเถอะ” ผมส่ายหน้าปฏิเสธงานแฉับเปิดที่อยู่ต่อหน้า

“ย้ายที่มาจากของวันแรก ยังไม่ทันจะขายออก ดันเสื่อมาเจอเพื่อนตัวเองนอนพะงาบปากคาถน น มัวแต่พาเอ็งมาโรงพยาบาล สรุปรวันนั้นเลยไม่ได้ขายของ ตั้งก็ไม่ได้สักกะบาท แกรมต้องกระเตงลูกคนอื่นกลับบ้านอีก ซวยจริง ๆ เมียค่าเช็ดเลยหาว่าข้าแอบไปกกเมียน้อยจนลูกโตเจ็ดขวบ”

“เออ ๆ ข้าขอโทษก็แล้วกัน”

“ไม่ได้เจอหน้าเอ็งมาตั้งกี่ปีวะ... นับก่อน” ไอ้กรรมเอนตัวพิงพนักมองสูงขึ้นไปบนเพดานทำปากพึมพำ ๆ แล้วก็เอานิ้วชี้ขึ้นมา นับไปด้วย “ตั้งแต่ปอก... สิบเจ็ด สิบแปด สิบเก้า... ยี่สิบ! ยี่สิบปีพอดี เอ็งคิดดู โศครจะบังเอิญมี่ยลละ ไม่ได้เจอกันตั้งยี่สิบปี พอได้มาเจอกันอีกทีก็เห็นเอ็งกำลังเหาะเป็นซูเปอร์แมนอยู่กลางสี่แยกไฟแดง”

ไอ้กรรมเล่าเรื่องซีเรียสให้ฟังแบบปนขำ ผมเลยเปลอขำไปกับมันด้วย

“เอออย่างไรงข้าก็ขอบใจเอ็งมาก ที่ช่วยดูแลลูกอิงให้”

สักพักมีเสียงเปิดประตูเข้ามา ที่แรกผมคิดว่าจะเป็นนางพยาบาล แต่เปล่า...

คนที่ก้าวเท้าเข้ามากลับเป็นผู้หญิงสวยหุ่นดี นัยน์ตากลม โตผิวขาวป็นสีเลือดคูมีน้ำมีนวล รวบผมเปิดหน้าผากเกล้าเป็นหางม้าสะบัดปลายป่ายต้นคอระหง ริมฝีปากกว้างหนากว่าริมฝีปากบนชัดเจน

“น้ำอ้อม” ลูกอิงหันไปเรียกชื่อของผู้หญิงร่างผอมบางคน นั่นก่อนจะวิ่งเข้าไปกอดอย่างสนิทสนม

“อ้าว!” เธอยกมือป้องปากอุทานแล้วมองมาที่ผม อาการแบบนี้แสดงว่าเธอเคยมาเยี่ยมผมกับไอ้กรหลายทีแล้วแน่นอน ถึงได้แปลกใจเมื่อเห็นผมไม่ได้นอนหลับเช่นทุกครั้ง

“มา ๆ มานี้มาอ้อม จะแนะนำให้รู้จัก เอ่อจริง ๆ จะบอกว่าแนะนำก็ไม่ถูกนะ เพราะอ้อมก็เห็นเิ่งตั้งหลายทีแล้ว มีแต่เิ่งนี้แหละเพิ่งจะเคยเห็นหน้าอ้อม”

ระหว่างที่ไอ้กรกำลังฝอยอย่างอารมณ์ดี อ้อมก็เดินเข้ามา ยืนใกล้เตียง เธอใส่ชุดเสื้อยืดสีขาวทรงแขนตุ๊กตา กางเกงสามส่วน สีครีมเข้มข้มสีผิว การแต่งตัวโดยรวมดูเข้ากับบุคลิกและหน้าตาที่อ่อนหวานเรียบร้อยของเธอ

ไอ้กรลุกขึ้นจากโซฟาและแนะนำผมให้อ้อมได้รู้จักผมอย่างเป็นทางการ “นี่ไอ้หมอนพ่อของน้องอิงอิง...” จากนั้นมันก็

หันไปมามองหน้าผมแล้วบอก “นี่อ้อมแฟนข้าเอง”

“สวัสดิค๊ะ พ่อน้องอิง” เธอก้มศีรษะลงเล็กน้อย
ขณะเดียวกันก็ส่งสายตาเป็นมิตรมาให้ผมพร้อมรอยยิ้มที่กดแค้น
จนมุมลงไปเป็นรอยลึกทั้งสองข้าง

“สวัสดิคักรับ... เอ่อคือผม ผมต้อง... ขอบคุณมากจริง ๆ
ครับที่ช่วยดูแลอิงให้”

“อะ ๆ” ไอ้กรหัวเราะรำ ผมทำหน้างว่ามันหัวเราะอะไร
แต่มันก็รีบเฉลยในทันที “ไหนบอกว่าลูกเอ็งชื่ออิงเดียวไง”

เจอมันย้อนแบบนี้ เล่นเอาผมพูดไม่ออก สารภาพตรง ๆ
คือผมกำลังตะลึงในความสวยงามน่ารักอ่อนหวานของเมียไอ้กร
จนถึงกับประหม่า

จะว่าไปหน้าตาเมียไอ้กรก็คล้าย ๆ กับคารานางเอกสาว ที่
เคยแฉงเกิดจาก โฆษณาเครื่องสำอางยี่ห้อหนึ่งเมื่อหลายปีมาแล้ว
จำได้ว่าเธอเป็นเจ้าของวลีเด็ด ‘คุณหลอกดาว’ หลังจากโฆษณาชุด
นี้ออกได้ไม่นานเธอก็ก้าวขึ้นมาเป็นนางเอกแถวหน้าประดับ
วงการบันเทิง และเป็นดาราวัดใจผมคนหนึ่งเลยทีเดียว ซึ่งผมก็
ยอมรับเลยว่าเมียไอ้กรหน้าตาคคล้ายคาราคนโปรดของผมมาก อีก
ทั้งยังชื่อ ‘อ้อม’ เหมือนกันอีก

ผมมองเธออยู่ครู่ใหญ่จนรู้สึกขัดใจในใจว่าเราทำน่า
เกลียด เลยต้องละสายตาไปมองทางอื่น

“อ้อม ๆ ไปบอกพยายาลให้หน่อยว่าไอ้หมอนมันฟื้นแล้ว”

“จะ फिर” อ้อมรับคำสั่ง ๆ ท่าทางเธอจะเป็นคนพูดน้อย หัวอ่อน น่าอิจฉาไอ้กรจริง ๆ ที่ได้เมียแบบนี้

“เออ ๆ พอดีเลยไอ้หมอน เอ็งรู้รึยังปีนี้โรงเรียนเราจะจัดงานรวมรุ่นครั้งใหญ่ที่สุด ประมาณว่ารวมทุกรุ่นนะ สักปีก่อนโรงเรียนจะปิดตัวปีหน้า”

“ฮา! โรงเรียนเจ๊งเหรวะ”

“ก็คงทำนองนั้น ก็พักหลังมานี้นักเรียนน้อยลงไปเยอะเลย ทางโรงเรียนเองก็ขาดครูมาสอนด้วย คงจะยุบแล้วเอาครูกับนักเรียนที่เหลืออยู่ไปรวมกับอีกโรงเรียนมั้ง ที่นี้ก่อนจะปิดตัวก็เลยมีงานรวมรุ่นเป็นครั้งสุดท้าย”

“อืม... ใจหายเลยอะ”

“คนอื่นเขารู้กันหมดแล้ว ไอ้ปิงกับไอ้ยังเป็นคนกระจ่ายข่าว มีแต่เอ็งคนเดียวนี่แหละ ตั้งแต่จบประถมหกมาก็ติดต่อไม่ได้เลย”

“แล้วจัดวันไหนวะ”

“พุธหน้า เอ็งจะไปไหมละ จะได้ไปพร้อมกันเลย”

ผมนั่งก้มหน้าใช้เวลาครู่หนึ่งไตร่ตรองในหัวสมองก่อนจะ

ตอบ

“อือ ได้กลับไปพักที่บ้านสักหน่อยก็ดีเหมือนกัน”

คุยกันถึงตรงนี้ ก็มีเสียงเปิดประตูอีกครั้งดังแทรกการสนทนาของเรา และคนที่เดินเข้ามาคราวนี้ก็เป็นนางพยาบาลกับอ้อมอย่างที่ผมคิด

นางพยาบาลชุดขาวเข้ามาช่วยพยุงผมและนำทางไปยังห้องตรวจเพื่อให้แพทย์ได้ทำการตรวจร่างกายของผมอย่างละเอียดกว่าอันที่จริง ผมว่าผมไม่ได้เป็นอะไรมาก แค่รู้สึกเพลีย ๆ ล้า ๆ นิดหน่อย แต่เพื่อความชัวร์ก็ให้หมอตรวจ ๆ ไปจะดีกว่า เพราะเล่นถูกรถชนสลบไปเป็นเดือน คิด ๆ แล้วก็น่ากลัวอยู่เหมือนกันถึงภายนอกไม่มีอาการ แต่ไม่รู้ข้างในจะบอบช้ำขนาดไหน

ผมมาถึงห้องตรวจ หมอใช้เวลาตรวจนั้นตรวจนี้อยู่นานทีเดียว ทั้งเอ็กซเรย์กระดูก ทั้งตรวจสมอง ผลก็ปรากฏว่า ผมไม่เป็นอะไรเลย... ตลกจริง ๆ ทั้งที่โดนชนเข้าไปขนาดนั้น ถ้าไม่ใช่มีเทวดาคุ้มครองก็ต้องเป็นยมบาล همینชี้หน้าผม ไม่อย่างใดก็คงอย่างหนึ่ง

“พรุ่งนี้ก็น่าจะออกจากโรงพยาบาลได้แล้วครับคุณสมร แต่คืนนี้หมออยากให้พักผ่อนอีกสักคืน”

“ให้ผมกลับบ้านนี้เลยไม่ได้เหรอรับหมอ”

“หมอเข้าใจว่าคุณอยากกลับบ้าน แต่คุณเองก็เพิ่งจะฟื้นหลังจากหมดสติไปนาน ให้หมอได้ดูอาการคืนนี้อีกคืนน่าจะดีกว่านะครับ”

จะว่าไปผมก็นอนมาเป็นเดือนแล้ว ถ้าจะต้อนอนต่ออีก สักคืนก็คงไม่ต่างกันมากนัก คิดแล้วก็ได้แต่พยักหน้ารับคำหมอสั้น ๆ

“ครับ”

อย่างไรเสียผมก็คงต้องงัดเอาเงินเก็บมาจ่ายค่าหมอมหค กระทบแน่... เป็นคราวเคราะห์ของผมจริง ๆ

ผมเดินออกจากห้องตรวจเพื่อกลับมาห้องคนไข้ และในระหว่างทางที่เดินกลับมานั้น ผมรู้สึกมวลห้องอยากจะทำทุกซั่หน้าก แต่ไปปลดที่ห้องตอนนี้คงไม่ดี เพราะนอกจากไ้กรกับลูกผมแล้วยังมีสาวสวยอีกหนึ่งนางอยู่ในห้องด้วย เกิดปลดเสียงดังไปหรือกลืนออกละก็อาจตายเลย ว่าแล้วก็แะเข้าห้องน้ำชายแถวนี้ก่อนท่าจะดี

ผมก็เดินหาห้องน้ำอยู่นาน ถึงจะมีป้ายบอกเป็นระยะแต่ด้วยความไม่คุ้นสถานที่ก็เลยใช้เวลาโข พอเจอแล้วก็รีบเดินเข้าไปด้านในอย่างไม่รอช้า

ห้องน้ำในโรงพยาบาลไม่กว้างนัก เดินผ่านประตูเข้ามาก็มีซิงค์น้ำสองอ่าง เบื้องหน้าเป็นกระจกเงาบานใหญ่ ถัดไปเป็นโถปัสสาวะสามโถ ตรงข้ามกันมีห้องสุขาทั้งหมดสามห้อง โครงสร้างที่ออกแบบมาเพื่อให้ใช้สอยพื้นที่อันจำกัด ทำให้อ่างน้ำคูกับแคบกว่าปกติจนผมรู้สึกว่ในที่นี้ไม่ปลอดโปร่ง

ผมตรงไปที่ห้องสุขาติดผนังด้านในสุด เปิดประตูและลาก
เอาเสาห้อยน้ำเกลือเข้าไปด้วย พอเข้ามาได้ร่างกายก็ขานรับแบบ
สุดจะกลั่น ปลดกางเกงลงนั่งแทบไม่ทัน

“ฮู้ย... เกือบไป”

นั่งปลดทุกข้ออยู่ดี ๆ ก็มีเสียงทูปประตูดังลั่นจนกลอน
สะเทือน ปิ่ง!

ผมสะดุ้งสุดตัว จ้องมองบานประตู... สักพักเสียงก็เงียบไป
คิดว่า ‘คงเป็นใครสักคนจะเข้าห้องน้ำแต่ไม่ทันคิดว่าเราใช้อยู่ละมัง’

ปิ่ง! ปิ่ง ๆ ๆ ปิ่ง!!

ผมสะดุ้งตัวโหยง เสียงทูปประตูรัวหนักเล่นเอาความคิด
หยุดกึกทันที

“ผมใช้อยู่นะครับ” ผมตะโกนบอกให้รู้... แล้วสักพักเสียงก็
เงียบไป

ผมนั่งนิ่งพยายามฟังว่าจะมีเสียงอะไรตามมาอีก ก็ได้ยิน
เสียงเปิดประตูสุขาห้องติดกัน ประตูถูกแง้มออกอย่างช้า ๆ ผมรู้ได้
เพราะฟังจากเสียงบานพับฝืดเสียดสีกันดัง ‘แอ็ด’ พลันมันก็
กระแทกปิด โครม!!!

นี่ผมเจอคนโรคจิตหรือเปล่า?

แค่จะเข้าห้องน้ำที่ มันเล่นเอาผมสะดุ้งไปหลายเฮือกจน

หายปวดไปเลย ถ้าภาษาชาวบ้านก็ต้องเรียกว่าจี๊ด ทางที่ดีสมควร
รีบออกจากห้องน้ำดีกว่า ว่าแล้วก็คว้าสายชำระมาฉีดทำความสะอาด
พอถูกจากชักโครกก็รีบจัดแจงดึงกางเกงขึ้นแล้วเดินไป
หน้าประตู ยื่นมือไปบิดกลอนเปิดแต่... มันไม่เปิด!

อยู่ดี ๆ กลอนก็แข็งขึ้นมาผมออกแรงบิดทวนเข็มนาฬิกา
เท่าไรก็ไม่ยอมหมุนลง

ปัง!

ไม่ใช่! ไม่ใช่เสียงผมทุบประตู มือผมยังค้างที่ลูกบิดอยู่เลย
... ทั้งสองมือ

“ใครวะ!”

ปัง ๆ ปัง!!

เสียงทุบยังดังจากห้องติดกันอย่างต่อเนื่อง ผมตะโกนถาม
ไปแล้วแต่ก็ไม่มีเสียงตอบ ชักไม่เข้าท่าแล้ว ผมหันไปเห็นไม้ฝาที่
กั้นแบ่งสุขาออกเป็นห้อง ๆ กำลังสะเทือนจนแทบจะล้มพับหาก
ไม่มีน็อตยึดมูมไว้อย่างมั่นคง

“เปิด... เปิดไม่ออก!” ผมร้องลั่น มือก็เขย่าลูกบิดไปด้วย

ไม้ฝาก็กั้นไม่ได้ปิดทึบลงมาถึงพื้น ทำให้มีช่องมองลอด
ข้างใต้ได้ ผมลดสายตาลงต่ำ เห็นมีเงาดำเปลมออกมาจากช่องนั้น
ผมจ้องมองได้สักพัก ก็เห็นเงาดำนั้นยืดยาวออกมาอีกราวสิบ คล้าย
เจ้าของร่างเดินมาชิดติดริมฝากันแต่...

แต่ผมไม่เห็นมีขาใครยื่นให้เห็น

“ชะ ช่วยด้วย!”

งานนั้นค่อย ๆ ยืดออกและยืดออกทีละน้อย มันยืดยาว
ผิปกตติจนผมแน่ใจแล้วว่าไม่ใช่เงาของคน

“ช่วยด้วย ๆ ช่วยด้วย!” ผมทั้งเขย่ากลอนทั้งเอาตัวกระแทก
ประตูลှองให้คนช่วย

“เงา! เงามันอีกแล้ว มันอีกแล้ว!!”

ผมทวบประตูลุดแรง ทวบ! ทวบ! จนประตูแทบพังแต่มันไม่
ยอมเปิด

“ช่วยด้วย!! ใครอยู่ข้างนอกช่วยผมด้วย”

ไม่มีแรงแล้ว ไม่มีแรงจะทวบแล้ว ตอนนี้มีมือผมสั้นจนไม่มี
แม้แต่แรงจะกำด้วยซ้ำ มัน... มันตามผมมาตลอด มันตามผมมา
ตลอด มันตามผมมาตั้งแต่เมื่อไร!

ผมกลั้นหายใจเพื่อกดข่มความกลัวและความสั้น รวบรวม
แรงเหือกใหญ่ที่มีแล้วพุ่งตัวเองชนประตูลุดแรงเกิด กระแทก
ประตูเปิดออกดังโครม ความแรงทำให้เท้าเกาะพื้นหินขัดมัน
ปลาบไม่อยู่ ผมเสียหลักถลาไปข้างหน้า กระซอกเอาสายน้ำเกลือ
หลุดออกจากข้อมือล้กลงไปหัวโปกโปกสตาเวเข้าอย่างจ้งด้ง

บึ๊ก!!

มิราญ์

ผมพยายามพุ่งตัวเองลุกขึ้น ตาพร่ามัวจนมองเห็นแต่จุด
ดาว แม้จะ โซเซแต่ก็ยิ่งพยายามสั่งให้ขาตัวเองเดินหนีจากมัน
โดยเร็ว... หนีจากมัน... หนี...

นี่ก็ออกแล้ว...

มันตามผมมาตั้งแต่เมื่อยี่สิบปีก่อน!

ผลึก!!

“ทำไมดิฉัน! ตายแน่เลยคราวนี้”

โครม!!

เสียงทูปประตูดึงดันกั้วาน ทำให้ผมต้องโพลงตาขึ้นด้วยความตกใจ ผมเห็นไอ้กรกำลังนั่งพนมมือสั่นประหลกเป็นเจ้าเข้าอยู่ไม่ห่าง

“ตายแน่เลยคราวนี้ ตายแน่ นะโม ๆ นะโม ๆ” ไอ้กรเอาแต่พูดประโยคเดิมซ้ำไปซ้ำมา

แล้วผมก็ต้องแปลกใจ เมื่อเห็นไอ้กรตัวเล็กกลง รวมทั้งไอ้ยังกับไอ้ปิงก็พากันตัวหกลงด้วย... แม้แต่ผมเองก็เช่นกัน ฝ่ามือทั้งสองเล็กราวกับย่อส่วนลงมาอย่างเห็นได้ชัด ทว่าภายในห้องน้ำกลับกว้างโอโถงขึ้นกว่าเดิมหลายเท่า

ไม่สิ! พอกวาดสายตามองแล้ว ที่นี้มันไม่ใช่ห้องน้ำ ภายในนี้กว้างขวาง หลังคาสูงโปร่ง บรรยากาศถ่ายเท แต่มีคสนิท

“ไอ้หมอนพื้นแล้ว” เสียงเรียกชื่อผมดังขึ้นพร้อมกับแสงเทียนไหวมาแยงตา

“ไอ้คิด”

ไอ้คิดเองก็ตัวหัดเล็กลง มันเดินถือเทียนมาจากข้างหลัง ยืนใกล้จนเกือบจะครอบหัวผม

ผมลุกขึ้นจากท่านอน เปลี่ยนมานั่งเหยียดขาตรงก่อนจะหันกลับไปมองไอ้คิดอีกที มองเลยผ่านเปลวเทียนในมือเพื่อนไปที่กำแพงด้านหลัง เห็นมีพระพุทธรูปปางสมาธิองค์ใหญ่วางสะท้อนแสงเทียนก็รู้ทันทีว่าผมกำลังอยู่ที่ไหน

ไอ้คิดเอาเทียนมาตั้งไว้กลางวง พวกเราทุกคนต่างเบียดเสียดล้อมวงหันหน้าเข้าหาแสงริบหรี่ ผมเริ่มสำรวจดูเพื่อนทีละคน ก็เห็นไอ้ปิงกับไอ้ย้งเอามือเกาะคอกันด้วยสีหน้าหวาดวิตก ไอ้กรเองก็เอาแต่นั่งประนมมือหลับตาปี๋ ไม่รู้พวกมันกลัวอะไรกัน ขนาดไอ้คิดก็ยังนั่งจ้องบานประตูเบื้องหน้าด้วยตัวสั่นเทาและหายใจพี๊ดพาดแรงกว่าปกติ

ส่วนผม... ผมกำลังอยู่ในอารามงกับสิ่งที่ประสบในเวลานี้ เมื่อพบว่า ทุกคนกลายเป็นเด็กประถมกันหมด

“เข้ามาอยู่นี้ได้ยังไง?” เลิกซักถามไปอย่างนั้น แต่ความจริงคือหมายถึงผมย้อนกลับมาเมื่อยี่สิบปีก่อนได้อย่างไร

“ถ้าไม่ใช่ข้ากระโดดลงไปแบกเอ็งส่งให้ไอ้ปิงลากตัวเข้ามาในนี้ แล้วจะใครอีกวะ” ไอ้คิดตอบผมด้วยเสียงสั้น

คุยกันอยู่ดี ๆ หน้าต่างก็ถูกกระแทกโครมใหญ่ เสียงดังจนหยุดทุกการสนทนาของพวกเรา ทุกคนหันไปมองทางด้านซ้าย

เพราะได้ยินเสียงเหมือนคนกำลังทุบหน้าต่าง เสียงเงียบไปและหน้าต่างยังคงปิดอยู่ พวกเราทุกคนหายใจแรงขึ้นจนแทบจะเป่าเทียนดับ

จากนั้นก็มียิ่งกระแทกหน้าต่างตามมาอีกระลอกดัง โครม ๆ ไม่ยอมหยุด ซ้ายบ้างขวาบ้างไล่ไปที่ละบาน รวากับมีคนกำลังวิ่งรอบอุโบสถแล้วทุบหน้าต่างด้วยโทสะรุนแรง แรงจนบานหน้าต่างถึงกับสะเทือนจนน่ากลัวว่ากลอนที่ลงไว้จะเอาไม่อยู่

ถ้าเป็นคนวิ่งรอบอุโบสถจริง มันก็ต้องเป็นคนที่สูงมาก เพราะอุโบสถสร้างแบบยกพื้นสูงอยู่บนฐานปูน

“เปรต เปรตรีเปล่าวะ” ไอ้ปิง โพล่งขึ้นเสียงสั้น

“ไอ้ปิง เอ็งจะพูดทำซากอะไร” ไอ้ยังเองก็เสียงสั้นพอกัน

“นะ โม นะ โม”

โครม!!

ประตูทางเข้าบานเชิงหน้าอุโบสถถูกกระแทกแรงจนเปิดออก พับบานสะบัดเข้าด้านในเกือบจะรื้อยแปดสิบองศากระแทกข้างฝาซ้าดัง ‘ปัง!’ แล้วลมวูบใหญ่ก็กระโชกผ่านช่องประตูอ้าซ่าเข้ามาดับแสงเทียนน้อย ๆ ของพวกเรา

“เฮ้ย!!” ทุกคนร้องลั่นแทบจะพร้อมกันเมื่อถูกความมืดห้อมล้อมอย่างฉับพลัน

พวกเราทุกคนมองไปยังหน้าประตูที่แสงจันทร์ทอผ่าน ไม่

มีใครกล้าเดินไปปิดประตู ไม่มีใครกล้าขยับตัวไปไหน ไม่มีใครกล้าพูดอะไร ต่างคนต่างได้ยืนเพียงเสียงกลืนน้ำลายเหนียวคอกของตัวเอง แม้แต่ไอ้กรที่ท่อนะโม่มาตลอดก็ยังคงใจจนลืมสวด

ข้างนอกแม่จะมีดี แต่ก็ยังมีแสงจากดวงจันทร์ซีดส่อง ผิดกับข้างในที่พอขาดแสงเทียนแล้วมืดตึ๋มจนน่ากลัว

“ไอ้หมอน” ไอ้คิดกระซิบด้วยเสียงที่เปล่งออกมาแต่ลมผมหันไปมองหน้ามันแทนคำขานรับ

“เอ็ง... เห็นเหมือนซารีเปล่าอะ” น้ำเสียงเบาจนแทบไม่ได้ยินแต่ก็พอจับความได้

เงาหัวคนค่อย ๆ ห้อยลงมาจากด้านบนของวงกบประตู คิดว่าทุกคนเห็น แต่ไม่มีใครพูดให้กันฟัง

มันค่อย ๆ หย่อนหัวลงมา... ลงมาครึ่งหัว จนกระทั่ง โพล่มาเต็มหัว จากนั้นก็ค่อย ๆ หย่อนตัวลงมาอีกครั้งร่างเป็นเงาคำตัดกับแสงจันทร์ขวางประตูไว้

“ช่วยด้วย!!” ทุกคนแผ่ร้องเป็นเสียงเดียวกัน จากที่นั่งเป็นกลุ่ม พวกมันแตกฮือวิ่งไปเกาะเกี่ยวพระพุทธรูปปางสมาธิด้านในสุด เงาดำยังคงห้อยหัวนิ่ง ทว่าหน้าต่างทุกบานในเวลานี้กำลังลั่นเสียงสะเทือนทุกบาน บนหลังคาอุโบสถก็มีเสียงผีทำจำนวนมากวิ่งกระแทกสันดั่งปั้งปั้งอยู่ตลอด ทุกคนถึงกับตากเหลือกร็องออกมาพร้อมกันว่า “กลัวแล้ว!!”

“ไอ้หมอน! ทำอะไรสักอย่างสิวะไอ้หมอน!!”

“ไอ้หมอน!!”

“พ่อหมอน”

เมื่อก็เสียงลูกผมดังแทรกเสียง ไอ้คิด!

“พ่อหมอน พ่อหมอนอย่าตายนะ!!”

ลูกผมกำลังร้องไห้ ลูก... ผมต้องกลับไปหาลูกอิง

แล้วทุกอย่างก็หยุดนิ่ง ทั้งหน้าต่างทั้งหลังคาหยุดสั้นไหว
รวมถึงเพื่อนผมทุกคนต่างกำลังก้มหน้าหลับตาปีและแข็งค้างใน
อริยาบถสุดท่ายคล้ายรูปปั้น ทว่าสิ่งเดียวที่ไม่หยุดนิ่งไปกับทุก
อย่างก็คือเงาหน้าประตู มันค่อย ๆ โหนตัวลงมาอย่างเนิบนาบจน
หัวแทบติดพื้น แล้วทันใดนั้นมันก็โพลงตาโปน ถลิ่งนัยน์ตาสีแดง
กำห้ำเลือดจ้องมาที่ผม

พลันทุกอย่างก็หมุนคว้าง โดยมีนัยน์ตาคู่ นั้นเป็นศูนย์กลาง
ก่อนจะหมุนเร็วขึ้น... เร็วขึ้นจนผมเวียนหัวล้มลงไปนอนกลิ้งกับ
พื้น

รู้สึกตัวอีกทีก็กระเด็นตัวเองลุกขึ้นนั่ง กลั้นอาเจียนเอาไว้
ไม่อยู่จนพุ่งออกมาเป็นสาย

“พ่อหมอน!”

ผมอ้วกเลอะเต็มกางเกง ซ้ำยังรู้สึกเวียนหัวไม่หาย เหนื่อยหอบและ
ใจเต้นแรงจนหวีว

“ไอ้หมอนเอ๊ย! ไปเข้าห้องน้ำก็เลือกเป็นลมหัวฟาดในห้องน้ำ ฟันมากี่อ้วกแตกอีก เอ็งนี่อาการหนักวะ สงสัยจะต้องนอนอีกหลายวัน”

“ไอ้กร...”

“เออ ยังดีที่ไม่ความจำเสื่อม”

ผมรู้สึกเจ็บที่บริเวณหน้าผากเหนือคิ้วซ้าย พอยกมือขึ้นจับก็สัมผัสกับผ้าพันแผลและจุกดำตี ผมหัวแตก

“เข้าไม่ได้เป็นลม แต่ตอนอยู่ในห้องน้ำข้าเจอ...” ผมชะงักปากไว้และเป็นจังหวะเดียวกับที่ลูกสาวแทรกประโยคขึ้นถามพอดี

“พ่อหมอน พ่อหมอนเจ็บมากมัย”

ผมหันไปมองลูกอิง ลูกหัวลูกอย่างแผ่วเบา “พ่อไม่เป็นอะไรหรอก แค่อึนลึ้มเฉย ๆ”

“เอ็งเจอ...” ไอ้กรรมองหน้าผมจึงขังก่อนจะเบือนหน้าไปคุยกับเมียสาว “อ้อม ๆ อ้อมไปเรียกพยาบาลมาเช็ดอ้วกไอ้หมอนหน่อยดีกว่า”

“จ๊ะพี่”

“อ้อ พาน้องอิงอิงไปซื้อแป็บซ่งแป็บชี่กินด้วย คุณรื่องให้จนเสียบแหบหมดแล้ว”

ลูกอิงมองหน้าผมคล้ายไม่ยอมไป ผมรู้ว่าลูกเป็นห่วง แต่

เสียงแหบเหมือนที่ไอ้กรว่า ผมเองก็เป็นห่วงลูกเช่นกัน

“ไปกับน้ำอ้อมนะลูกอิง พ่อไม่เป็นอะไรแล้ว” ผมลูบหัว
ลูกอีกครั้งแล้วหันไปมองหน้าเมียไอ้กร “ฝากลูกอิงด้วยนะครับคุณ
อ้อม”

“ไม่เป็นไรค่ะ อ้อมเองก็ชอบดูแลน้องอิง” เธอส่งยิ้มหวาน
ให้ก่อนจะจูงมือลูกผมออกไปด้วยกัน

พอเสียงประตูปิดเข้าหากันดังแกร๊ก ไอ้กรก็มองหน้าผม

“อะไรวะ ไอ้กร”

ไอ้กรกลืนน้ำลายอีกใหญ่ก่อนจะถาม

“มันตามเิ่งอยู่ใช่ไหม...”

ผมถึงกับขนลุกชูชัน ภาพนี้มันตาแดงก่ำและเงาคำเนิบ
นียบทาบซ้อนเข้ามาในหัวสมอง

“เิ่งด้วยเหรอ!”

(ติดตามต่อได้ในฉบับรูปเล่ม...)

วางจำหน่ายแล้ววันนี้

ที่ร้านหนังสือชั้นนำทั่วไปหรือในราคาพิเศษที่

<http://www.tawan-song.com/>

- ฮวานจิง... มันก็เป็นแค่การละเล่นของเด็กวัยรุ่น
ที่มองมองลอคใต้หว่างซา
ใครที่คิดจะคนเล่นเป็นธรรมดา
แต่ที่มันไม่ธรรมดา ก็เพราะ...
สิ่งที่เด็กกลุ่มนี้กับมองไปเห็นเมื่อครั้งนั้น
มันได้กลับมาหลอกหลอนพวกเขาในอีก ๒๐ ปีต่อมา